

sunnuntai 6.7.2025
päätösseurat klo 13.30
Tytti Issakainen

ASKELEET

Meistä monella on taskussa askelmittari. Älykännykässä on sovellus, joka tallettaa päivän mittaan jokaisen askeleen, jonka olemme astuneet.

Askelmittari on ihan kätevä kävelykaveri. Parhaimmillaan se motivoi pitämään kuntoa yllä. Toiset meistä seuraavat mittarista, tuleeko päivittäinen liikuntatavoite täyteen. Toiset taas kurkistavat mittaria illalla ja toteavat tyytyväisinä, että kertyipä tänäänkin sentään jotain terveyden hyväksi. Täällä juhlakentälläkin päivän mittaan tulee käveltyä yllättävän monta askelta.

Eräänä päivänä kävin kävelemässä metsässä. Sieltä tultuani vilkaisin askelmittaria. Siinä luki: "3184 askelta, kävelyvauhti 2,5 kilometriä tunnissa". Sitten mittari moitti minua ja huomautti: "Kävelit tänään 2852 askelta vähemmän kuin eilen."

Vähän harmistuin mokomalle mittarille ja sanoin sille, että kuule, sinulla ei ole mitään tajua siitä, mitä niiden vähän yli kolmentuhannen askelen aikana tapahtui.

Eihän askelmittari osaa rekisteröidä metsän sammalten upottavaa lumoa. Ei se kuule laulurastaan sinnikästä houkutteluluritusta eikä hengitä suopursun voimaa kosteikossa. Ei se pysähdy ihmettelemään mäyrän kaivelemaa muurahaispesää eikä nauti kivien ja juurakoitten kuntoradasta.

Me kohtaamme jokapäiväisten askelten varrella lukemattomia asioita ja ihmisiä. Usein kohtaamiset ilahduttavat meitä. Joskus tapaamme hyvyttä, joka siivittää meitä uusiin askeliin.

Joskus joudumme vastamäkeen, vastoinikäymisiin, murheisiin, jotka masentavat ja lyhentävät askelia. Joskus tuuli työntää kulkijaa niin, että se riepottelee joka suuntaan. On ponnisteltava kaikin voimin päästäkseen eteenpäin tai suostuttava palaamaan taaksepäin.

Välillä askelet vievät harhapoluille, joskus umpikujaan. Joskus on niin pimeää, ettei näe askeltakaan eteenpäin. Joskus jalat eivät kannan ollenkaan.

Askelmittari ei tunne sitä, mitä matkan varrella koemme. Se ei tiedä mitään elämämme sisällöstä. Sisällön voi tuntea vain sellainen, joka kulkee kanssamme samaa matkaa ja joka elää jokaista hetkeä kanssamme.

Eikä elämänmatka perimmiltään ole askeleina mitattavissa, vaan se on sisäistä matkantekoa. Sen matkan ymmärtää ja tuntee vain sellainen, joka tietää, mitä on elää ihmisenä tässä upeassa ja samalla niin särjetyssä ja sairastavassa maailmassa. Tämä matkakumppani on olemassa, ja hän on luvannut olla kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti.

Hän on olemassa. Aina kun lausumme uskontunnustuksen – kuten tänäänkin messussa –, sanomme, että luotamme häneen ja hänen askeliinsa. Uskontunnustuksessa jättäydymme Herramme, Jeesuksen Kristuksen varaan.

Luterilaisen kirkon jumalanpalveluksissa käytetään kahta uskontunnustusta, Nikean ja Apostolista uskontunnustusta. Molemmissa puhutaan askelista, meidän matkakumppanimme askelista.

Nikean uskontunnustuksen sanoin luotamme siihen, että Jeesus Kristus ”meidän ihmisten ja meidän pelastuksemme tähden astui alas taivaista”. Siis Taivaallinen Kuningas, jonka kautta meistäkin jokainen on luotu, tuli tänne ihmisten keskuuteen kulkemaan ihmisen matkan. Se on niin suuri asia, että pää melkein räjähtää sitä ajatellessa.

Apostolinen uskontunnustus kertoo sitten, että meidän Herramme ”astui alas tuonelaan”. Hän siis otti meidän tähtemme raskaimman askeleen. Miten voisimme niin suurta välittämistä ja rakkautta edes ymmärtää?

Aikoinaan Mikael Agricolan Messu-kirjassa uskontunnustuksessa lausuttiin, että meidän Herramme ”alasastui helvettiin”. Siis vihoviimeiseen kärsimyksen paikkaan, epätoivoisimpaan paikkaan, minkä saattoi kuvitella.

Sellaisena uskontunnustuksen sanamuoto pysyi neljäsataa vuotta. Nykyinen ”tuonelaan”-ilmaisu lienee oikeampi, mutta vanhan suomennoksen avulla uskontunnustuksen lausuja saattoi epätoivoisinkin hetkinä heittäytyä sen varaan, että hän ei voisi joutua mihinkään sellaiseen, jota Herra itse ei olisi kokenut ja jossa Herra itse ei olisi hänen kanssaan.

Uskontunnustukset jatkavat Lunastajan askelien kuvausta: ”...astui ylös taivaisiin”.

Kaikki Jeesuksen askeleet ovat meitä varten, meidän tähtemme. Emme ole matkalla yksin emmekä omassa varassamme. Hän on meidän kanssamme. Hän tuntee meidät ja meidän askeleemme. Kaikki ne ovat hänen tiedossaan. Hän ottaa kädestä. Hän taluttaa matkalla. Ja vielä enemmän: Kristus kantaa matkalaista alusta loppuun saakka.

Herättäjäjuhlat ovat päättymässä. Perinteen mukaisesti nämäkin juhlat päättyvät rukoukseen, Herran siunaukseen, jonka ajaksi polvistutaan. Voit myös jäädä istumaan ja kumartaa pääsi.

Hiljennymme Herran eteen.

Herra, siunaa meitä

ja varjele meitä.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Herra, kirkasta kasvosi meille

ja ole meille armollinen.

Herra, käännä kasvosi meidän puoleemme

ja anna meille rauha.

Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

Aamen.